

Sygn. akt VIII K 596/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w VIII Wydziale Karnym

W składzie:

Przewodniczący : SSR Marta Bujko

Protokolant : Patrycja Łuniewska

Przy udziale Prokuratora

Po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2015 r.

Sprawy **E. K.**,

córki R. i M., urodzonej (...) w P.

oskarżonej o to, że : w dniu 20 maja 2014 roku w W. przy ul. (...) w celu użycia za autentyczną podrobiła dokument w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z O. (...)sporządzoną w dniu 16 maja 2014 roku o numerze (...) w ten sposób, że w miejscu oznaczonym jako data i podpis abonenta złożyła podpis K., - tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

I. Oskarżoną E. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku wyczerpującego dyspozycję art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu skazuje ją i wymierza jej karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

II. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych datowanej na dzień 16 maja 2014 r. (k. 132) poprzez pozostawienie go w aktach sprawy;

III. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu państwa kwotę 302,42 (trzysta dwa 42/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w toku postępowania oraz kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

VIII K 596/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20.06.2014r **B. K.** złożyła zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa. Wskazała, że jest matką D. K., który jest w trakcie procedury ubezwłasnowolnienia. Podała, iż uzyskała informację w salonie (...), że w dniu 20 maja 2014 roku kurier dostarczył telefon wraz z umową na adres ul. (...). Ktoś za D. K. podpisał się na tej umowie i ktoś używa tego telefonu. B. K. stwierdziła, że podejrzewa, że umowę tą podpisała była dziewczyna syna, E. K..

W toku postępowania przygotowawczego uzyskano **dokumentację** związaną z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z O. (...)sporządzoną w dniu 16 maja 2014 roku o numerze (...).

W toku postępowania została dopuszczona opinia biegłego na okoliczność potwierdzenia lub wykluczenia możliwości nakreślenia podpisu pod przedmiotową umową przez oskarżoną E. K.. Jako materiał porównawczy **biegły (...)** w O. przyjął wzory pisma nakreślone do celów niniejszej ekspertyzy przez oskarżoną E. K., oraz rękopisy na dwóch wnioskach o wydanie dowodów osobistych o charakterze bezwzględnie wiarygodnym znajdujących się na dokumentach procesowych w aktach sprawy. Sporządzając opinię, biegły oparł się na materiale dowodowym w postaci Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z (...) Spółka Akcyjna w dniu 16 maja 2014 roku o numerze (...). Badanie szczegółowe biegły przeprowadził w oparciu o metodę graficzno – porównawczą. Biegły (...) w O. we wnioskach opinii jednoznacznie stwierdził, że podpis o treści (...) na trzeciej stronie Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z (...) Spółka Akcyjna w dniu 16 maja 2014 roku o numerze (...) został nakreślony przez oskarżoną E. K..

Sąd dokonując oceny opinii przedstawionej przez biegłego uznał ją jako rzetelną, pełną i w sposób zrozumiały odpowiadającą na postawione przez organ postępowania przygotowawczego pytania. Swoje ustalenia biegły poczynił mając do dyspozycji całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Wnioski prezentowane przez biegłego w powyższej opinii są wynikiem prawidłowego rozumowania, zgodnego z zasadami logiki i nie budzącego wątpliwości w świetle wiedzy powszechnej, jaką dysponuje Sąd.

Oskarżona E. K. początkowo nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Końcowo przyznała się i złożyła w trybie art 335 kpk wniosek o wymierzenie jej kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 zł każda, bez przeprowadzania rozprawy.

Prokurator w trybie art 335kpk dołączył do aktu oskarżenia wniosek o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionej z oskarżoną kary 50 stawek dziennych po 30 zł każda , bez przeprowadzenia rozprawy.

Na wnioskowaną przez Prokuratora karę wyraził zgodę kurator.

Sąd zważył, co następuje.

Przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu lub też użyciu takiego dokumentu jako autentycznego. Podrobienie oznacza dokonanie czynności, dzięki którym to, co w rzeczywistości nie jest autentyczne, może być za takie uważane. Podrobienie jest zatem stworzeniem czegoś, nie jest dokumentem autentycznym, mimo, że za taki może być uważane. Ustawowe sformułowanie „użycie jako autentycznego” oznacza takie posłużenie się sfałszowanym dokumentem, które sprawia, że sfałszowany dokument pełni funkcję dowodu stosunku prawnego bądź faktów mających znaczenie prawne. Przestępstwo to może być popełnione jedynie umyślnie.

Przenosząc te teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż w świetle materiału dowodowego w ocenie Sądu zachowanie oskarżonej E. K. spełnia wszystkie przesłanki zawarte w art. 270 § 1 k.k. Ustalono ponad wszelką wątpliwość, że oskarżona E. K. w dniu 20 maja 2014 roku w celu użycia za autentyczną podrobiła dokument w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej z O. (...) sporządzoną w dniu 16 maja 2014 roku o numerze (...) w ten sposób, że w miejscu oznaczonym jako data i podpis abonenta złożyła podpis o treści (...).

Sąd uwzględnił wniosek Prokuratora , złożony w trybie art. art 335kpk o wydanie wyroku i orzeczenie kary 50 stawek dziennych po 30 zł każda, bez przeprowadzenia rozprawy, mając na względzie fakt, że na wnioskowaną karę wyrazili zgodę zarówno oskarżona E. K. jak i kurator. Sąd uznał, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonej, która nie była dotąd karana, wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzania rozprawy.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 k.k. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską,

aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wymierzając oskarżonej E. K. karę grzywny, Sąd miał na względzie społeczną szkodliwość czynu, którą należało uznać za dosyć wysoką. Działanie oskarżonej godziło w „dobro prawne ogólnej natury, jakim jest wiarygodność dokumentu” (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2011 r., II KK 13/11, LEX nr 847132). Przestępstwo, jakiego dopuściła się oskarżona E. K., jest przestępstwem umyślnym, działanie oskarżonej wskazuje, że towarzyszył jej zamiar bezpośredni. Oskarżona E. K. miała pełną świadomość swojego przestępczego działania, a w momencie dokonania czynu zabronionego miała niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się zgodnie z prawem. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączających winę czy bezprawność czynu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na względzie uprzednią niekaralność oskarżonej.

Liczba stawek dziennych grzywny odzwierciedla społeczną szkodliwość czynu, zaś jedna stawka ustalona została z uwzględnieniem sytuacji materialnej oskarżonej. Grzywna stanowić powinna realną dolegliwość dla oskarżonej a także powinna odrywać istotną rolę z punktu widzenia świadomości prawnej, powinna umacniać przekonanie że zaatakowane przestępstwem dobra są rzeczywiście chronione.

Zdaniem Sądu, kara w orzeczonym wymiarze spełni założone jej w odniesieniu do oskarżonej E. K. cele w zakresie prewencji indywidualnej i spowoduje, że oskarżona w przyszłości będzie przestrzegała porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa. Jednocześnie kara w orzeczonym wymiarze winna uświadomić oskarżonej naganny charakter jej zachowania, a nadto służyć umacnianiu i poszanowaniu prawa i uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych datowanej na dzień 16 maja 2014 r. i zarządził pozostawienie go w aktach sprawy.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w treści art. 627 k.p.k. obciążając nimi w całości oskarżoną E. K..